

det rettest, at det blev udtryffeligt udtalt i Loven.

§ 72.

Den Amtsraadet her givne Bemyndigelse er anseet aldeles nødvendig, idet det ofte vil være vanskeligt at tilvejebringe et beqvemt beliggende og sikkert Opbevaringssted, da Kirkernees Waabenhuse i Almindelighed ikke dertil ere fliffede.

§ 73.

Naar Sprøtteholdet i det Hele er ordnet paa den i Lovudkastet bestemte Maade, har man troet i Regelen at kunne ansætte Minimum for Sprøiternes Nødepligt til 1 Mill i lige Linie fra Opbevaringsstedet, idet det dog naturligvis maa overlades til Amtsraadene ved særlige Regulativer efter de stedlige Forhold at bestemme den kortere eller længere Afstand, i hvilken de i Amtet værende Sprøiter bør fremføres.

Den Kjøbstædernes Sprøiter hidtil paahvilende Nødepligt er for Tiden ansat til 2 Mill og Reciprociteten fordrer saaledes denne Bestemmelse.

§ 74.

Skjøndt der imod Regelen i Paragraphens første Passus kunde gjøres den Indvending, at Frygt for at faae Sprøiten beskadiget ved dennes Benyttelse i en anden Commune mulig kunde lede til en utilbørlig forstøket Affendelse eller til at vise en utidig Forsigtighed med dens Betjening, maa det dog paa den anden Side bemærkes, at den modsatte Regel vilde kunne medføre, at Udsigten til at faae ikke blot den Sprøiten ved Branden tilstødte Skade, men selv Brøstfældigheder, hvoraf den tidligere kan have lidt, erstattede af Andre, kunde forlede til at omgaaes Sprøiten paa en skjødesløs Maade, ja maaskee endog til forsætlig at udsætte den for Beskadigelse. Naar disse forskjellige Ulemper veies imod hinanden, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til her at forlade det almindelige Princip, at den hændelige Skade bør bæres af den, hvem den tilstøber, hvilket Princip ogsaa er lagt til Grund for Bestemmelserne i Forordningen af 29de Februar 1792 § 14 og 15, 2det Affnit, tilmed da Erstatningspligten i Udøvelsen vilde blive forbundet med mange praktiske Vanskeligheder.

Den i Paragraphens 2den Passus indeholdte naturlige Bestemmelse om Afgang til Erstatning findes allerede i Plakat af 13de Juni 1818 § 3.

§ 75.

Skjøndt det, for at opnaae Hensigten med Paabudet om Anskaffelsen af Communesprøiter er af Bigtighed, at der til deres Betjening havees Folk, som ere i Besiddelse af den fornødne Dygtighed, har man dog troet, at Ordningen heraf rettest bør see ved lokale Regulativer.

Der er desaaarsag i Lovudkastet kun optaget saadanne Bestemmelser, som fandtes fornødne, for at Sogneforstanderskabet kunde have Myndighed til at tillægge det faste Mandskab ved Sprøiterne en vis Løn.

§§ 76—77.

Disse Paragrapher slutte sig til det Princip, der er udtalt i Forordningen af 29de Februar 1792 § 12 første Affnit, jfr. §§ 22—24, angaaende den almindelige Forpligtelse til at yde Hjælp i Ildbrandstilfælde. Nogle nærmere Bestemmelser ere dog fundne fornødne, navnlig da de i bemeldte Forordnings § 23 ommeldte Klasser: Gaardmænd, Huusmænd og Zunderster ikke ere udtømmende.

I Loven ere kun optagne saadanne Bestemmelser, som formeentes at maatte være almindelige for hele Landet, medens den yderligere Ordning maatte overlades de locale Autoriteter ved derom udfærdigede særlige Regulativer. Ved den paapegede Ordning og Inddeling i Roder, som alt i det Væsentlige er gennemført i Kjøbenhavns Amt og de fleste Steder udenfor samme, hvorefter kun de, der staae for Tour eller specielt tilfges, ere pligtige at møde ved Ildbrand, forventes opnaaet det dobbelte Gode: Besparelse af Tid og en bedre Betjening ved Branden.

§ 78.

Den her givne Bestemmelse er optagen fra Forordningen af 29de Februar 1792 § 12, 2det Punktum, med de nødvendige Forandringer, der følge af den nyere Lovgivning, jfr. Forordningen af 27de Mai 1848 § 1 og In-